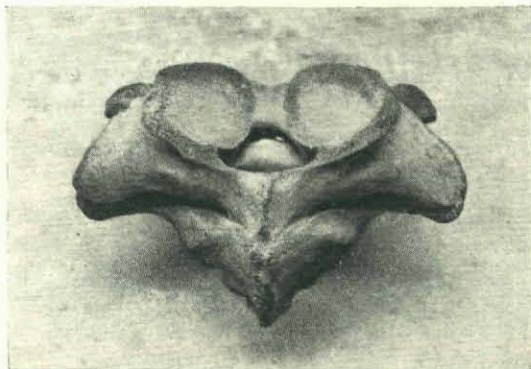

dat door Lock's overlijden in 1916 niet na te gaan is, aan welke bron hij dit gegeven ontleende.

In ieder geval schijnt het wel gewenscht, dit veel-geciteerde voorbeeld in het vervolg te vermijden; gelukkig doet het aan de verdienste van de bovengenoemde definitie van BAUR niets af.
Groningen. M. J. SIRKS.

Herinnering aan de walvischvaart. Op 14 Juli '39 werd door den schelpenzuiger „Born-rif” van de firma Doeksen in de onmiddellijke nabijheid van de haven te West-Terschelling het origineel van nevenstaande afbeelding opgevischt en als olifantskop naar het plaatselijk museum „Het behoudenhuis” gebracht. Dr. A. B. van Deinse deelt mij mede, dat het zonder twijfel de atlas met vergroeide halswervels van een Groenlandsche-walvisch, *Balaena mysticetus*, is en dus zeker de vermelding waard, omdat zich slechts een of twee van deze voorwerpen in ons land bevinden. Het voorwerp weegt ongeveer 13 kg terwijl de afmetingen $53 \times 38 \times 24$ zijn en is nagenoeg geheel gaaf. We mogen wel aannemen, dat het afkomstig is van een der oude walvischvaarders en verdient als zoodanig zeker een plaatsje in het Schellinger museum.

Midsland.

G. W. JONGENS.

Handige gaaien. De eiken dragen dit jaar weer veel vrucht, tot vreugd van de talrijke Vlaamsche gaaien. Let er eens op, hoe ze in de vlucht de eikels plukken van de moeilijk te bereiken uiteinden van de takken, soms twee-drie achtereen. Ze slikken ze in tot in hun krop en brengen ze dan weg naar de winterbergplaats onder mos en rommel. Probeer eens te zien, over wat voor afstand ze hun prooi verslepen. Waarnemingen hieromtrent zijn zeer welkom. We hebben ze noodig om berekeningen op te zetten over de herbebossing van ons land na de laatste ijsbedekking.

JAC. P. TH.

Zanglijstermaniertjes. De wilde asperge zat dik in de bessen. Die in de buurt van de hoofdstengels en de stevige zijtakken waren al dra door de zanglijsters verorberd, maar ze konden de besjes aan de fijnere eindtakjes niet bereiken. Maar nu gingen de vogels op den grond staan, namen een besje goed in 't oog, deden een sprongetje, gesteund door vleugelslag hapten toe en drie keer op de tien hadden ze ook beet.

Ook zaten ze altijd te scharrelen in meidoorn en rozen, die hun vruchten al lang kwijt waren. Even stil zitten en dan rondkijken, rondkijken en eindelijk een sprongetje en een hap. Slakjes! Daar was het hun om te doen.

Toen heb ik een aantal Aaronskelkstengels dik met roode vruchten in den tuin uitgesteld. Maar daar talen ze niet naar. Weken lang blijven de mooie roode vruchten onaangetast. Wie eet ze dan toch?

T.

Ringslangen. In D. L. N. van October j.l. komt een stukje voor, waarin iemand zijn terrariumbevindingen inzake ringslangen besluit met de vraag: „Komt het meer voor, dat slangen elkander opeten?” Ik meen die vraag bevestigend te kunnen beantwoorden. Ik herinner mij niet lang geleden bij mijn dierenlectuur ergens (ik kan mij helaas niet meer bezinnen waar) gelezen te hebben van een veel grootere slang, die een levende collega verslond van het staarteinde af. Er was zelfs een photo aan toegevoegd, waarop die laatste, die n.b. zelf een kikker aan 't verslinden was, reeds voor bijna de helft in den muil van zijn hongerigen soortgenoot was verdwenen. In de gansche levende natuur heerscht nu eenmaal een eindelooze meedogenlooze en moorddadigen strijd om 't bestaan, veel grooter dan men zich dat gewoonlijk voorstelt.

W. F.

Kikkers enquête (Gestreepte pad). Naar aanleiding van het artikel „Over Padden” van Ch. J. S. Locher in het Septemnummer kan ik mededelen, dat ik de gestreepte pad (*Bufo calamita*) vaak gevonden heb in N. Drenthe in de omgeving van Roden en Norg. Het dier komt hier uitsluitend voor op de grote heidevelden, gewoonlijk onder losse heiplaggen, stenen, mos, enz.